

[Gregersen.]

Marshallpengene, og vi har i denne samling stemt imod et beregnet underskud på SASs overgang til et internordisk luftfartselskab.

Desuden har vi tiltrådt de nævnte 12 mill. kr. i spareudvalget plus de 45 mill. kr., altså 57 mill. kr. tilsammen.

De besparelser i tilskud og lån, vi har foreslået, og som ikke har kunnet tiltrædes fra anden side, plus dem, vi har medvirket til, skulle tilsammen give et beløb på over 400 mill. kr., altså fra efteråret og til i dag.

Vi har på ethvert tidspunkt været imod, at staten dryssede borgernes penge ud til formål af privat karakter, som ikke i egentlig forstand kan betegnes som fællesopgaver. Vi henstiller, at man nu følger den optakt, man gav ved valget i september, virkelig for alvor tager den opgave op at skære de store udgifter på finansloven væk og navnlig tager sparekniven stærkt i brug overfor tilskud til rent private gøremål. Vi opfordrer regeringen til for alvor at omsætte den tale, den har ført om sparsommelighed, i handling.

Aksel Larsen: Det ærede medlem hr. Gregersen gør sig skyldig i en fejltagelse. Det ærede medlem fremfører den opfattelse, at der er forskel på den moral, der eksisterer for staten, og den moral, der eksisterer for private, fordi, som han siger, privatfolk ikke kan tillade sig at tilegne sig, hvad andre mennesker ejer. Det ærede medlems opfattelse er fuldstændig forkert. I det kapitalistiske samfund, vi lever i, og som det ærede medlem er så glad for, er det netop sådan, at de stærkeste har ret til at tilegne sig frugterne af andre menneskers arbejde; dette legaliseres og beskyttes af staten, og det ærede medlem ønsker kun, at dette uheldige princip skal kunne udfolde sig så meget som muligt.

Må jeg iøvrigt sige til det ærede medlem, uden at komme ind på hele hans lange tale imod den såkaldte tilskudspolitik fra statens side, at det ville være rart, om man een gang for alle kunne få en nogenlunde klar og forståelig besked af retsforbundet — jeg ved, det er svært; der er 12 medlemmer af retsforbundet her i salen, og de har formodentlig hver sin opfattelse, for der er frihed indenfor det parti — på, om man vil

afskaffe alle skatter, eller om man ikke vil afskaffe alle skatter. Hvis man ikke vil afskaffe alle skatter, hvis man erkender, at dette ikke er muligt, selvom det skulle lykkes at praktisere retsforbundets ideer om grundskyld — jeg siger udtrykkeligt: retsforbundets ideer om grundskyld, fordi jeg er af den opfattelse, at retsforbundet opfatter grundskyldsproblemet forkert — hvis retsforbundet ikke mener, at man kan afskaffe alle skatter, eller ikke vil gå ind for, at alle skatter afskaffes, hvad er det så for en snak at føre mod statens skattepolitik som princip og imod, at staten fordele nogle af de penge, den har opkrævet i skatter, til visse formål? Naturligvis er der mange af de formål, staten giver penge til, som også vi kommunister er modstandere af, men vi optræder ikke, som retsforbundet gør det i sin agitation, og stiller os op som modstandere af et hvilket som helst statstilskud til et hvilket som helst formål.

Må jeg dernæst sige, at man kan jo ikke komme udenom, at denne formelt afsluttende storpolitiske debat i folketinget er præget af en ikke ringe flovhed og interesseløshed såvel fra tingets som fra befolkningens side, og at selv de største kraftpræstationer som f. eks. det ærede medlem hr. H. C. Hansens ikke formår at ændre ved dette faktum. Det har selvfølgelig sin naturlige forklaring deri, at rigsdagen efterhånden ikke mere er noget afgørende organ, hvad det væsentlige i landets politik angår. Denne udvikling har ført med sig, at det sådan set er ret uvæsentligt, hvad der siges fra denne talerstol, for flertallet af folketingets medlemmer er upåvirkelige af kendsgerninger og argumenter og stemmer gladeligt enten uden overbevisning eller også uden at have sat sig ind i sagerne — jeg tør ikke sige: imod deres overbevisning — for en politik, som er i den voldsomste strid med deres eget partiprogram; deres egne valglofter og — og det er det væsentlige — i strid med Danmarks og det danske folks interesser.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen holdt en såkaldt kraftig oppositionstale som indledning til ordførernes rækkefølge. På mig virkede denne kraftige oppositionstale lidt påfaldende, og jeg tror også, den har virket lidt påfaldende på mange, eftersom det jo er en kendsgerning, at socialdemokratiet